

בגן של רבנו ז"ל

בגן של רבנו כנגד ג"ן פרשיות שבתורה, בעזרת השם יתברך נשתדל להכניסכם בגנו של רבנו, ולסיים על הסדר את כתביו של רבנו נחמן מברסלב ז"ל
סימן אחר סימן כך שבסוף השנה הזאת תזכו לסיים, או אפילו בחלקם כתביו של רבנו ז"ל, השם יהיה בעזרכם ובעזרי

שמיני

שיחות מוהר"ן

קיצור ליקוטי מוהר"ן

נ - כל הפוגם בברית, אין יכול להתפלל

ו. ומוזה תבין ממילא כמה גדול עוונם של החולקים על תפלת איש הישראלי ורוצים לבלבל תפלתו כי הם נקראים כלבים ממש בחינת: "והכלבים עזי נפש" (ישעיה נ"ו יא). כי אף-על-פי שזה האיש שמתפלל לא זכה עדין לתקון הברית ומחמת זה בא עליו המחלוקת הזאת שהיא בחינת כלבא נחת וכו' כנ"ל, אבל החולקים אינם פטורים מחמת זה מעונשים. כי הם עוקרים את נפשם מן הקדשה ומכניסים עצמם להיות נקראים בשם כלבים ממש על-ידי שחולקים על תפלתו אף-על-פי שלא תקן בריתו בשלמות וכו' ל. כי בודאי הוא צריך ליגע עצמו להתפלל בכל כחו אף-על-פי שהוא כמו שהוא אף-על-פי שאינו יכול להרגיש מתיקות בדבורי התפלה והיגיעה בעצמה יקרה מאד (כמבאר במקום אחר) אבל החולקים הם בחינת כלבים ממש וגדול עוונם מנשא כנ"ל:

ז. הצדיק אכילתו היא יקר הערך פי משביע את הנפש דקדשה ועל פן אסור לו להתענות אבל מי שצריך להתענות צריך בודאי להתענות ומצוה היא:

ח. החולאת של שבירת עצמות (שקורין ברעכניש) רחמנא לצלן באה מחמת תאוה נאוף:

נא - כשאתם מגיעין לאבני שיש טהור

א. השקר מזיק לעינים בגשמיות וברוחניות:

ב. בשאמר שקר מתגברים עכירת הדמים שממש באה המרה שחורה והדמעות שמקלקלין עיניו. כי אי אפשר לדבר שקר עד שיעבר את דמיו. ואמת אי אפשר לדבר כי אם בשמזכך מקדם את הדמים:

ג. השקר הוא הרע הוא הטמא ועל-ידי-זה מסיר השגחת השם יתברך מעליו. אבל על-ידי אמת השגחת השם יתברך עליו בשלמות:

ד. האמת הוא אחד והשקר הוא הרבה. כי אי אפשר לומר האמת על הדבר כי אם אחד דהינו כמו שהוא דיקא. כגון על כסף כסף לבד ועל זהב זהב לבד וכו'. אבל השקר הוא הרבה כי יכולין לומר שקרים בלי שעור כגון על כסף שהוא נחשת או בדיל או עופרת ושאר שמות בלי שעור. על פן סוף כל סוף יתגלה האמת בודאי ויתבטל ההתנגדות, כי כל ההתנגדות הוא מחמת רבוי השקר בלי שעור שממש בא כל ההתנגדות כי באחד לא שייך ההתנגדות. והאמת שהוא אחד בודאי ישאר קים לעולם כי האמת הוא אחדותו יתברך. שכל השקרים שהם ההתנגדות המה יאבדו, והוא יעמד לעולם כי "אמת ה' לעולם":

אות - קפב

פעם אחת ענה ואמר: עלי אין חולקים כלל, רק הם חולקים על מי שעשה כך כמו שבונים החולקים עליו ועל איש כזה בודאי ראוי לחלוק. כלומר כי החולקים בודים עליו כזבים ושקרים אשר לא עלו על לבו שעשה כך וכך מה שהכל שקר וכזב, ועל איש כזה שעשה כך כמו שאומרים הם, בודאי ראוי לחלוק. נמצא שעליו אינם חולקים כלל, כי אם היו יודעין גודל צדקתו וקדושתו ומעלתו וכו', בודאי לא היו חולקים עליו רק אדרבא היו רצים אחריו בהתלהבות נפלא כראוי, רק הם חולקים על מי שעשה מעשים כאלה כמו שהם אומרים. על איש כזה בודאי ראוי לחלוק. ואמר שהם חתכו וציירו לעצמם אדם וחולקים עליו: זיית האבין זיך אויס גישניצט אה מענטש אין קריגן אויף איהם (הינו כנ"ל שאינם חולקים עליו רק על זה האיש שצירו לעצמן בשקר שעשה כך וכו' וכנזכר לעיל):

אות - קפג

פעם אחת בא מן החוץ וחש במעיו ואמר שהרגיש בזה שיבוא לו מעות והרמו: "וצאצאי מעיך כמעותיו" (ישעיה מח יט) וכן היה שבא מעות על הבי דואר:

אות - קפד

שמעתי בשמו שאמר שתכף כשאחד בא אליו והוא נותן לו שלום ופושט ידו לידו (כמנהג העולם בשעת נתינת שלום) אז תכף הוא יודע כל מה שעבר אותו האיש. ואמר רמו על זה "יד ליד לא ינקה רע" (משלי יא כא) שתכף כשפושט "יד ליד" דהיינו נתינת שלום, שוב "לא ינקה רע" כי תכף נתגלה לו הכל:

גם כבר שמעתי קצת מזה. ועשה זאת כלאחר יד והיה נחשב אצלו לדבר פשוט וקל מה שיודע את כל אחד ואחד כפי מה שהוא מתחלה ועד סוף כל מה שעשה ועבר וכו'. ואמר שבלתי ידיעה בדרך השגה, יכולים גם כן להבין ולידע על פי חכמה. כי יכולים להבין מדבריו של האיש. גם יש כמה סימנים. ואמר כי בהחוטם יכולים להכיר הנואף (שסא), גם אמר שבהחורה יכולין להכיר אמונתו אם אמונתו שלמה, וכן יש שאר סימנים. וכמה אנשים שבאו לפניו והוא הגיד להם מה שעשו:

חיי מוהר"ן

סח

(ט) שייך להשיחה לענין דאקטורים שצריכים להתרחק מהם מאד בתכלית הרחוק עין שם בסימן נ'. ואמר שמי שיש לו חולה בתוך ביתו חס ושלום, אם היה אחד בא אצלו והיה אומר לו שיתן להחולה הכאה גדולה עם עץ עב שקורין דרוק, בודאי היה נבהל מזה, והרי כשמוסר את החולה ביד הדוקטור הרי הוא כמוסר אותו לרוצח ממש. כי רפואותיו בודאי ייקו לו יותר מהכאת הרוצח, ואיך יתרחצ להמית החולה בידים. וכי בשביל שהוא מוכרח לעשות איזה דבר להחולה להשתדל בהצלתו על כן הוא מוסרו להדוקטור, אם כן יקרא אחד שיכה את החולה תכף רציחה, והבן היטב. (ומה שרבנו זכרנו לברכה נסע בעצמו ללמברג ועסק שם ברפואות יש בזה סודות ודברים נסתרים מאד, כי לא היתה כוונתו כלל במה שנסע לשם בשביל הרפואות, רק בשביל דברים אחרים הידועים לו. וכמו שכל הנסיעות שלו היו פליאות נעלמות ונשגבות כמו הנסיעה לקאמיניץ ולנוורטש ולשאר אגראד וכיוצא בהם המזכרים קצת בדברינו (לקמן קיח - רנא), כי היה לו בזה סודות נוראות מאד הנעלמות מעין כל חי. וכמו שפעם אחת כשבא מהדרכים הנ"ל ספר איזה מעשה נורא (מזובב ועכביש) המבאר בספורי מעשיות, ואמר שזאת המעשה מבארת ענין הנסיעה שלו, ובאמת הדבר סתום וחתום מאד, כי מי יוכל לעמד בסוד המעשיות שספר, או בסוד הנסיעות וההנהגות הנפלאות הנעלמות שלו. וכמו כן היתה הנסיעה שלו ללמברג, ומאחר שיצא ובה לשם היה מוכרח מן השמים לעסק שם ברפואות מטעמים וסודות הידועים לו. אבל כשבא משם אז דיקא הרבה לספר ביותר מהרחקת הרפואות, ואמר אז כמה תורות משיחות הר"ן על זה (סימן ו), וגם מקדם שנסע ללעמבערג היה מדבר מענין זה אבל אחר כך היה מדבר הרבה מאד מזה להתרחק מהם בתכלית הרחוק):

השתפכות הנפש

אות-יד

ספר משיבת נפש אות - קלד

משיבת נפש

וזה: "הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְכוּ' יַעֲרַף כַּמָּטָר לִקְחֵי" וכו', שְׂבֻדָּאֵי יִכְנְסוּ דְּבָרֵי בְּאֲזִינֵיהֶם וּבְעֵינֵי שְׁפָרְשׁ רִשְׁי' שֶׁם לְעִנְיָנוּ וְהִטְעַם, כִּי שֶׁם ה' אֶקְרָא כִּי אֶקְרָא וְאֶתְפַּלֵּל בְּשֵׁם ה' וְאֶעֱשֶׂה מִהַתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת וְעַל-יְדֵי-זֶה בְּוֹדָאֵי "יַעֲרַף כַּמָּטָר לִקְחֵי תִזַּל כְּפֶטֶל אֲמָרְתִּי" וְיִכְנְסוּ דְּבָרֵי בְּלִבְבְּכֶם כְּפֶטֶל וּכְמָטָר וְתִזְכְּרוּ לִקְיָם אֶת הַתּוֹרָה, כִּי עֶקֶר קִיּוֹם הַתּוֹרָה הוּא עַל-יְדֵי-זֶה שְׁעוֹשִׁין מִהַתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת וְכֵן"ל.

כִּי כָּל שִׁירַת הַאֲזִינוּ נֶאֱמָרָה כְּדִי לִזְכּוֹת בְּאַחֲרִית הַיָּמִים לִקְיָם אֶת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב שֶׁם בְּעִנְיָנוּ: אֲנֹכִי הִסְתַּר אֶסְתִּיר פָּנַי וְכוּ' וְעִנְתָּה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לִפְנֵי לֵעַד כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ כִּי שִׁירַת הַאֲזִינוּ זֶה בְּחִינַת תְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּחִינַת שִׁירָה וְזִמְרָה בְּחִינַת עֲשֵׂרָה מִיְנֵי נְגִינָה, שֶׁבָּהֶם יֵסֵד דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, סֵפֶר תְּהִלָּה הֵינּוּ שְׁעַל-יְדֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת כָּלֵל מִשָּׁה רַבָּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם אֶת כָּלֵל הַתּוֹרָה בְּתוֹךְ בְּחִינַת שִׁירָה שֶׁהִיא בְּחִינַת תְּפִלָּה וְעַל-יְדֵי-זֶה הָאִיר לָנוּ הָאֶרֶז זֹאת לִזְכּוֹת לַעֲשׂוֹת מִהַתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת שְׁעַל-יְדֵי-זֶה עֶקֶר קִיּוֹם הַתּוֹרָה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים בְּחִינַת וְעִנְתָּה הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְכוּ' כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ וְכוּ' כֵּן"ל.

וזה: (וִרְמְיָה ג') "בְּיָמַימִים הֶהְמָה לֹא יֵאמְרוּ עוֹד אֶרֶון בְּרִית ה' וְכוּ' בַּעֲתֵּי הַהִיא יִקְרָאוּ לִירוּשָׁלַיִם כְּסֵא ה' וְכוּ' וְלֹא יִלְכוּ עוֹד אַחֲרֵי שְׁרָרוֹת לִבָּם הָרָע" יְרוּשָׁלַיִם הוּא יִרְאֶה שְׁלֵם בְּחִינַת תְּפִלָּה כֵּן"ל, כִּי שֶׁם הַבֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בֵּיתוֹ בֵּית תְּפִלָּה, הֵינּוּ שְׁעָקֶר שְׁלֵמוֹת הַתּוֹרָה יִהְיֶה כְּשֶׁתְּבֹא לְתוֹךְ בְּחִינַת יְרוּשָׁלַיִם דְּהֵינּוּ לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה שְׁעַל-יְדֵי-זֶה זֹכִין לְשִׁמְרַת לַעֲשׂוֹת וּלְקִיָּם כִּי לֹא הַמְדִּירָשׁ הוּא הָעֶקֶר אֲלָא הַמַּעֲשֶׂה.

וזה: "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל ה'" דְּבָרִים דִּיקָא, כִּי בְּוֹדָאֵי קֶשֶׁה מְאֹד לִזְכּוֹת לְתִשְׁבּוּבָה כִּי מֵאַחֵר שָׁגַם קֶדֶם שִׁחָטָה וְנִתְלַכְלַךְ בְּעוֹנוֹת וְנִלְכַּד בְּמַצּוֹדוֹת הַיָּצֵר הָרָע לֹא הָיָה לוֹ כֹּחַ לַעֲמֹד כְּנִגְדּוֹ, מְכַל שֶׁכֵּן אֵיךְ יָכוֹל לַעֲמֹד כְּנִגְדּוֹ אַחֲרֵי-כֵן כְּשֶׁכָּבַר נִתְפַּס בְּמָה שְׁנִתְפַּס, עַל כֵּן עֶקֶר הַתִּשְׁבּוּבָה עַל-יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלָּה שֶׁהִיא בְּחִינַת הַתְּבֻדָּה, וְהָעֶקֶר כְּשֶׁעוֹשִׁין מִתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת כֵּן"ל שֶׁאֵין יָכוֹל לְדַבֵּר בְּפִיו עַל כָּל פָּנִים וּלְבָבָם מִהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה עַל כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה שִׁיזְכֹּר לְקִיָּמָה וְלִשְׁבּוֹת אֲלֵיוֹ וּבִפְרָט עַל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁכָּבַר עָבַר עֲלֵיהֶם, וְעַל-יְדֵי-זֶה זֹכִין לְתִשְׁבּוּבָה בְּוֹדָאֵי בְּחִינַת קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל הַשֵּׁם כֵּן"ל.

ליקוטי עצות

ספר ליקוטי עצות - ערך יראה ועבודה

ו. עַל יְדֵי יִרְאָה זֹכִין לְשִׁלְמוֹת לִשְׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, וְעַל יְדֵי זֶה זֹכִין לְתַקּוֹן הַבְּרִית. וּבִשְׁבִיל זֶה צָרִיכִין לִנְסֹעַ לְהַצְדִּיק לְשִׁמְעַם מִפּוֹ דִּיקָא דְּבָרֵי אֲמֵת, וְאִינוּ יוֹצֵא בְּמָה שִׁילְמוֹד בְּסִפְרֵי מוֹסֵר. כִּי מֵהַצְדִּיק מִקְבֵּל הַדְּבוּר בְּשִׁלְמוֹת, דְּהֵינּוּ בִּירְאָה, שׁוֹהַ עֶקֶר תַּקּוֹן הַבְּרִית שְׁבוּ תְּלוֹי הַכֵּל. וְעַל כֵּן אִפְלוּ אִם יִשְׁמַע דְּבוּרִים אֵלּוּ מִפִּי אַחֵר שִׁשְׁמַע אוֹתָם מִפִּי הַצְדִּיק, לֹא יוֹעִיל כָּל כֵּךְ כִּי כָּבַר יֵרֵד מִמְּדֻרְגָּתוֹ וּשְׁלֵמוֹתוֹ, כִּי עֶקֶר שְׁלֵמוֹת לִשְׁוֹן הַקֹּדֶשׁ מִקְבָּלִין מִפִּי הַצְדִּיק דִּיקָא, שֶׁשֵּׁם הָאוֹצֵר שֶׁל יִרְאָה שְׁמִים שׁוֹהַ עֶקֶר הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל דְּבוּר לִשְׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, שְׁעַל יְדֵי זֶה עֶקֶר תַּקּוֹן הַכֵּל (יט. ג' ט):

ז. עֶקֶר הִירְאָה הוּא הַבוּשָׁה שִׁירָא וְיִתְבַּיֵּשׁ מִהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לִבְל יַחְטָא, חֶסֶד וְשִׁלּוּם, כִּי הַבוּשָׁה הִיא מַעֲלָה גְדוֹלָה מְאֹד, וְעַל יְדֵי הִירְאָה וְהַבוּשָׁה זֹכִין לְתַפְלָה בְּכוֹנָה, שְׁעַל יְדֵי זֶה זֹכִין לְהַשִּׁיג הַנִּסְתָּרוֹת שֶׁבְּתוֹרָה. וְעַל יְדֵי זֶה זֹכִין לְשִׁמְחָה וְעַל יְדֵי שִׁמְחָה עֶקֶר הַעֲזוֹת וְהַהֲתַחֲזָקוֹת, שְׁעַל יְדֵי זֶה דִּיקָא זֹכִין לְהִתְקַרֵּב לְצִדִּיקֵי אֲמֵת, שְׁעַל יְדֵי זֶה זֹכִין לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהוּא עֶקֶר הַכֵּל כְּלָלִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה (כב):

בְּתַקְףָּהּ הַגְּלוּת בְּתַקְףָּהּ הִירְיָדָה שֶׁל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל כְּשֶׁנוֹפֵל מְאֹד, חֶסֶד וְשִׁלּוּם, לְסִטְרָא דְּמִסְאֲבָא אוֹ דִּיקָא אִינוּ יָכוֹל לְקַבֵּל חַיּוֹת מִשּׁוּם קְדוּשָׁה פְּרִיטִית כִּי אִם מִבְּחִינַת הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה מְאֹד, שֶׁהִיא יָכוֹלָה לְהַתְעַלֵּם וְלִהְיוֹתָתָהּ גַּם בְּמִקְוִמוֹת הַטְּמָאִים לְגַמְרֵי וְלִהְיוֹתָתָהּ הַנוֹפְלִים לְשֶׁם, חֶסֶד וְשִׁלּוּם, בְּבִחִינַת וְעִבְרָתִי בֶּאֱרֶץ מִצְרַיִם וְכוּ' אִנִּי וְלֹא מִלֵּאךְ כִּידוּעַ. וְעַל כֵּן בְּאֲמֵת לְפַעֲמִים הִירְיָדָה הִיא תְּכִלִּית הַעֲלִיָּה, כִּי מֵאַחֵר שְׁעַל כָּל פָּנִים בְּאֲמֵת מִקְבָּלִין בַּעֲתֵּי הִירְיָדָה וְהַגְּלוּת מִהַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה מְאֹד, עַל כֵּן אֵין שׁוּם יָאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, כִּי מִכָּל הַמִּקְוִמוֹת הָרַעִים וְהַטְּמָאִים שֶׁבְּעוֹלָם יָכוֹלִין לְחַזֵּר אֲלֵיוֹ יִתְבָּרַךְ. כִּי אֲדֻרְבָּא, שֶׁם דִּיקָא מְלוּבָשׁ וְנִסְתָּר וְנִעְלָם קְדוּשָׁה עֲלִיּוֹנָה מְאֹד, וְעַל כֵּן אִם יִזְכֹּר אָדָם זֹאת בְּתַקְףָּהּ יִרְיָדָתוֹ וְנִפְלִיתוֹ וְיֵאֱמִין זֹאת בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׁדִּיקָא בְּמִקְוִמוֹ מִסְתִּיר עֲצָמוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ לְהַחֲיוֹתוֹ וּמְרֻמּוֹ לוֹ רִמּוּזִים מִרְחוּק לְשׁוֹב אֲלֵיוֹ בְּשֶׁבַח וְאֵל תַּעֲשֶׂה לְבַד, אוֹ בְּוֹדָאֵי יָכוֹל לִזְכּוֹת לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיוֹ יִתְבָּרַךְ מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא וְלִהְיוֹתָתָהּ הִירְיָדָה לְעִלְיָה, וְכַמְבָּאֵר בְּמִקְוִמוֹ אַחֵר, דְּהֵינּוּ שִׁיזְכֹּר לְתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹם כְּפֻרִים, שֶׁאֵין עוֹלִין לְשֶׁם לְבִחִינַת הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה הַגָּל בְּתַכְלִית הַעֲלִיָּה. כִּי עַל יְדֵי הַתִּשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה רְאוּיִים לְעִלּוֹת לְשֶׁם וּלְקַבֵּל מִשֵּׁם שִׁפְעָה גְדוֹלָה וְרַב טוֹב לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְלִהְיוֹתָתָהּ כָּל הַצְמָצוּמִים וְהַדְּיָנִים עַד שְׁעוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין לִזְכוּיוֹת. (שֶׁם אוֹת כ"א כ"ב): גִּיּוֹאֵלְדוּ זֵיט אֵיךְ נִיט מִיִּיאֵשׁ. ("חִי מוֹהֲרֵי"): קִיין יָאוֹשׁ אִיז גָּאָר נִיט פֶּאָר הָאֲנִידִין. ("לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי" - תְּנִינָא ע"ח): מִצְוָה גְּדוֹלָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד. ("לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי" - תְּנִינָא כ"ד): הַתְּבֻדָּה הִיא מַעֲלָה עֲלִיּוֹנָה וְגְדוֹלָה מִן הַכֵּל. ("לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי" - תְּנִינָא כ"ה): אִם אַתָּה מֵאֲמִין שִׁיכּוֹלִין לְקַלְקֵל, תֵּאֱמִין שִׁיכּוֹלִין לְתַקֵּן. ("לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי" - תְּנִינָא ק"ב): יֵשׁ עֲנִין שֶׁנִּתְהַפֵּךְ הַכֵּל לְטוֹבָה. ("שִׁיחּוֹת הֲרֵי"):

וְדַע, שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְעַבֵּר עַל גֶּשֶׁר צָר מְאֹד מְאֹד, וְהַכֵּל וְהָעֶקֶר - שֶׁלֹּא יִתְפַּחַד כָּלֵל. ("לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי" - תְּנִינָא ע"ח): וְאִשְׁפֹּךְ אֶת נִפְשִׁי לְפָנֵי ה' (שְׁמוּאֵל א' א') תְּפִלָּה לְעֵנִי כִּי יַעֲטֹף וּלְפָנֵי ה' יִשְׁפֹּךְ שִׁיחוֹ:

תם ונשלם ספר משיבת נפש

ספר המידות

ספר המידות - ערך למוד

מה. כְּשֶׁעוֹשֶׂה אָדָם אֶת עֲצָמוֹ הַפֶּקֶר לְלַמֵּד תּוֹרָתוֹ לְכָל, הַתּוֹרָה נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְנָה:
מו. אֵין הַתּוֹרָה מִתְקִימַת אֵלָּא לְמִי שִׁמְעָמִיד אֶת עֲצָמוֹ עֵרוֹם עֲלֶיהָ, וּבְמִי שִׁמְשִׁים אֶת עֲצָמוֹ כְּמִי שֶׁאִינוּ יוֹדֵעַ:
מו. הַלְמוּד קוֹדֵם לִירְאָה חֹטָא, וִירְאָה חֹטָא קוֹדֵם לְעִיּוֹן:
מח. עַל יְדֵי פֶת שְׁחִירִית תְּלַמּוּדוֹ מִתְקִים בִּידוֹ וְזוֹכֵה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד:
מט. תּוֹרָה צְרִיכָה דּוּקָא לְהִיּוֹת בְּדְבוּר, כִּי הַלְמוּד שֶׁהוּא בְּמַחֲשָׁבָה לְבַד נִשְׁתַּכַּח, וְאֵין בָּא לְיָדֵי מַעֲשֶׂה:
נ. הַלְמוּד וְאִינוּ חוּזֵר, דּוּמָה לְזוֹרַע וְאִינוּ קוֹצֵר:
נא. הַחוּזֵר תְּלַמּוּדוֹ - הַתּוֹרָה מִבְּקִשְׁתָּהּ מֵאֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שִׁיגְלָה לוֹ טַעְמֵי הַתּוֹרָה וְסִתְרִיהָ:
נב. מִי שֶׁאֵין לוֹ עֵת קְבוּעַ לְלַמֵּד, הוּא בָּא לְהַרְהוּרֵי זִנוּת:
נג. מִי שֶׁאֵין חוּזֵר תְּלַמּוּדוֹ, קֶשֶׁה לוֹ לְגַדֵּל בְּנִים:
נד. הַלְמוּד תּוֹרָה לְשִׁמְחָה, מִשִּׁים שְׁלוֹם בְּפִמְלִיא שֶׁל מַעֲלָה וְשֶׁל מִטָּה, וּמִגֵּן עַל כָּל הָעוֹלָם כּוֹלּוֹ, וְכֹאֵל בְּנֵה פְּלִטְרִין שֶׁל מַעֲלָה וְשֶׁל מִטָּה וּמִקְרַב אֶת הַגְּאוּלָּה:
נה. הַמְלַמֵּד בֵּן חֲבֵרוֹ תּוֹרָה, מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב, כֹּאֵל וְעִשָּׂא וְכֹאֵל עֲשָׂא לְדְבָרֵי תּוֹרָה וְכֹאֵל עֲשָׂא לְעַצְמוֹ:
נו. הַמְשַׁחֵר פָּנָיו [עַל דְּבָרֵי תּוֹרָה] בְּעוֹלָם הַזֶּה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַהֵיק פָּנָיו לְעוֹלָם הַבָּא: